

Sygnatura akt XI C 1980/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Maryna Adamska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 41.553,86 zł (czterdzieści jeden tysięcy pięćset pięćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku liczonymi od kwoty 38.387,71 zł od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia 26 stycznia 2016 r.;

II. zasądzoną w punkcie I należność rozkłada na 24 raty miesięczne, płatne do dnia 25 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od miesiąca następującego po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku, przy czym pierwsza rata wynosić będzie 1.875,08 zł, a pozostałe 23 raty po 1.850,00 zł każda, płatne wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w zapłacie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.098,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 1980/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 5 maja 2015 r. w postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) Bank (...) S.A. w W. (dalej jako: (...) S.A.) domagała się zasądzenia od pozwanego A. K. kwoty 41.553,86 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 38.387,71 zł od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż zawarła z pozwanym w dniu 22 lipca 2010 r. umowę kredytu numer (...). Strona powodowa wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- kapitał w wysokości 38.387,71 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- odsetki w wysokości 3.091,15 zł za okres od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia 27 kwietnia 2015 r.

- kwota 75 zł tytułem kosztów.

Dnia 13 sierpnia 2015 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym prowadzonym pod sygnatura XI Nc 534/15 (k. 30).

W sprzeciwie wniesionym dnia 18 września 2015 r. (k. 33) pozwany A. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany zarzucił, że umowa kredytu nie została mu wypowiedziana, zaś wyliczenia zawarte w wyciągu z ksiąg banku nie są zgodne z postanowieniami umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lipca 2010 r. między (...) S.A. a A. K. jako kredytobiorcą została zawarta umowa kredytu P. numer (...).

Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 80.000 zł na okres 72 miesięcy, kwota kredytu została pomniejszona o prowizję w wysokości 1.200 zł, bank był upoważniony również do pobierania prowizji i opłat w wysokości określonej w Taryfie, stanowiącej integralną część umowy (§ 1 i 2). W § 4 zastrzeżono, iż umowa jest umową kredytu konsumenckiego. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej (§ 5). Kredyt wraz z kosztami w łącznej kwocie 28.437,03 zł spłacany miał być w 72 ratach równych (anunitetowych) miesięcznych (§ 8).

Zgodnie z § 12 kwoty niespłaconego kredytu w terminach określonych w planie spłaty stają się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego naliczane są odsetki dla kredytów przeterminowanych w wysokości 20%.

Postanowienie § 16 przewidywało, iż (...) S.A. może wypowiedzieć umowę w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, nieustanowienia dodatkowego zabezpieczenia – w przypadku wystąpienia warunków do jego zażądania przez bank, braku wpływów na rachunek, kredytobiorcy oraz niedotrzymania przez kredytobiorcę innych warunków. Wypowiedzenie winno być poprzedzone wysłaniem listu z żądaniem zapłaty a termin wypowiedzenia wynosi 30 dni, przy czym – zgodnie z § 21 umowy – korespondencja miała być wysyłana na adres wskazany w umowie.

Upływ okresu wypowiedzenia powoduje postawienie całego zadłużenia w stan wymagalności.

Kredyt w kwocie 72.000 zł została wypłacona w dniu 22 lipca 2010 r. (§ 3).

/dowód: umowa kredytu z dnia 22.07.2010 r. – k. 5-10/

Skierowanym do A. K. pismem z dnia 28 listopada 2012 r. (...) S.A. wypowiedział umowę numer (...) w zakresie warunków spłaty z uwagi na istniejące zaległości w łącznej kwocie 4.586,83 zł oraz poinformowała pozwanego, iż całościowe zadłużenie wynosi 59.464,97 zł.

Pozwany nie podjął korespondencji zawierającej to pismo.

/dowód: pismo (...) S.A. z dnia 28.11.2012 r. – k. 43-44/

W piśmie z dnia 6 marca 2013 r. (...) S.A. poinformowała A. K., iż jego wnioski o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej został rozpatrzony pozytywnie i obecne spłaty kredytu, na który składają się: należność główna w wysokości 56.178,39 zł i odsetki w kwocie 387,86 zł będzie odbywała się według harmonogramu, stanowiącego załącznik do umowy

Pismem datowanym na dzień 19 marca 2015 r. (...) S.A. kierowanym do A. K. wezwano go do zapłaty kwoty 41.413,70 zł w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy numer (...). Jednocześnie wskazano, że nieziszczenia żądanej kwoty we wskazanym terminie spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

A. K. odebrał pismo dnia 8 kwietnia 2015 r.

/dowód: pismo (...) S.A. z dnia 19.03.2015 r. – k. 4/

W dniu 28 kwietnia 2015 r. (...) Bank (...) S.A. wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazano, iż na wierzytelność banku wobec A. K. z tytułu umowy o kredyt numer (...) z dnia 22 lipca 2010 r. składają się:

1) kwota 38.387,71 zł tytułem należności głównej,

2) kwota 3.091,15 zł tytułem odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 22 stycznia 2014 r. do dnia 27 kwietnia 2015 r.,

3) kwota 75 zł tytułem kosztów,

a od kwoty 38.387,71 zł bankowi przysługują dalsze odsetki umowne w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczone od dnia następnego po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty.

/dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 3/

Pozwany prowadzi wraz z żoną i synem działalność gospodarczą w branży gastronomicznej. Od 2012 r. ma problemy z płynnością finansową z uwagi na nieuiszczanie należności przez jego kontrahentów; łącznie wierzytelności przysługujące pozwanemu sięgają 500.000 zł, do jego dłużników należą: (...) sp. z o.o., spółka (...) powiązana z nią kapitałowo (...) sp. z o.o. Po uzyskaniu tytułów wykonawczych A. K. podejmuje działania ukierunkowane na wyegzekwowanie należności.

Niespłacone wierzytelności spowodowały niemożność uiszczenia przez pozwanego należności publicznoprawnych – podatków oraz składek na ubezpieczenie społeczne. Pozwany był wówczas zmuszony zwolnić pracowników i ograniczyć prowadzoną działalność.

A. K. jest właścicielem nieruchomości, na której ustanowiona jest hipotek stanowiąca zabezpieczenie innego kredytu udzielonego przez (...) S.A.

Nadto pozwany jest najemca lokalu użytkowego położonego przy (...) i planuje wiosną 2016 r. uruchomić tam działalność restauracyjną; w przeszłości część lokalu była przez pozwanego podnajmowana, lecz podnajemca zdewastował używane pomieszczenia, co spowodowało konieczność przeprowadzonego remontu, który trwa obecnie.

/dowód: przesłuchanie pozwanego A. K. – protokół rozprawy z dnia 19.01.2016 r., 00:04-00:32/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na wykazanie przez stronę powodową (...) S.A. na wywiązanie się z umowy zawartej z pozwanym A. K.

Zgodnie z przepisem art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Jako że wiążąca strony umowa została sporządzona i zawarta zgodnie z obowiązującymi przepisami, a jej treść nie sprzeciwiała się zasadom współzycia społecznego pozwany winien był wykonać zobowiązanie i spłacić zaciągnięty kredyt w ratach i terminie określonym w umowie, szczególnie, że nie przeczył wykonaniu zobowiązania przez stronę powodową.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwany A. K. zawarł ze stroną powodową (...) S.A. umowę kredytu oraz że nie spłacił powstałego zadłużenia, co było podstawą do wypowiedzenia przez bank umowy.

Pozwany wprawdzie zarzucał, iż umowa kredytu nie została mu wypowiedziana. W odpowiedzi powodowy bank przedstawił dokument wypowiedzenia z dnia 28 listopada 2012 r. (k. 43), którego pozwany nie odebrał, lecz miał możliwość zapoznania się z tym dokumentem, wysłanym na aktualny adres pozwanego, co oznacza, że to oświadczenie woli do niego dotarło (art. 61 § 1 zd. 1 k.c.). Pozwany miał zapewne wiedzę o wypowiedzeniu umowy, gdyż jak wynika z pisma powodowego banku z dnia 6 marca 2013 r. (k. 48) zwracał się on do strony powodowej o restrukturyzację kredytu, na co została udzielona zgoda.

Wprawdzie strona powodowa nie przedstawiła dokumentu wypowiedzenia umowy ugody, lecz należy przyjąć, zgodnie z jednolitym stanowiskiem judykatury (np. wyrok SN z N. a14.12.2012 r., sygn. I CSK 228/12, wyrok SN z dnia 8.05.2000 r., sygn. V CKN 38/00), iż czynność procesowa, w tym pozew może zawierać oświadczenia materialnoprawne, w tym również dorozumiane oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

Należy zgodzić się z argumentacją zawartą w uzasadnieniu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie o sygn. P 7/09. Jednakże wskazać trzeba, iż w niniejszym postępowaniu sąd dokonał odtworzenia stanu faktycznego oraz ustalenia praw i obowiązków stron w oparciu o nie budzące wątpliwości i nie kwestionowane przez strony dokumenty umowy kredytu oraz umowy ugody.

Pozwany nie kwestionował konkretnych wyliczeń przedstawionych przez stronę powodową, nie przedstawiała też żadnych dowodów na uiszczenia jakiegokolwiek kwoty na poczet należności dochodzonej pozwem. W związku z tym, w szczególności przy wzięciu pod uwagę, iż kwota dochodzona pozwem jest niższa od kwoty udzielonego kredytu (80.000 zł), jak i stanowiska pozwanego, który zwracał się o umożliwienie mu uiszczania należności wobec strony powodowej w ratach ustalonych umową ugody z dnia 6 marca 2013 r., sąd uznał dochodzone roszczenie za niesporne co do wysokości.

Z tych względów sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Stosownie do treści art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. Założeniem tego przepisu jest uczynienie możliwym wyegzekwowania należności ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika. Szczególnie uzasadnione wypadki w świetle tego przepisu nie muszą mieć wyjątkowego charakteru, decydują okoliczności konkretnego przypadku.

W przekonaniu Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie zaistniały okoliczności przemawiające za zastosowaniem przepisu art. 320 k.p.c. Sytuacja finansowa pozwanego zmieniła się w 2012 r., już po zawarciu przedmiotowej umowy kredytu, a pozwany nie mógł się spodziewać tak znaczącego pogorszenia płynności finansowej. A. K. wskazywał wprawdzie, że opóźnienia w płatnościach należności na jego rzecz występowały stale, lecz w latach 2012-2013 doszło nie tyle do opóźnień, co do unikania uiszczania należności przez jego kontrahentów w ogóle, zaś kwoty tych płatności były wyjątkowo wysokie (łącznie 500.000 zł) i brak tych środków spowodował niemożność regulowania zobowiązań przez pozwanego. Sąd miał na uwadze, że pozwany nie był w stanie zaspokajać swoich zobowiązań nie tylko tych wynikających z umów bankowych, lecz również z tytułu obciążeń publicznoprawnych – nie można mu więc zarzucić wybiórczego unikania spłacania długów.

W ocenie sądu rozłożenie należności na raty umożliwi mu dobrowolne spełnienie zasądzonych świadczenia, bez narażania na dodatkowe koszty postępowania egzekucyjnego, które powodowałyby jeszcze większe zaległości w spłacie kredytu, a także powstanie zaległości w spłacie zobowiązań względem innych podmiotów. Ponadto pozwoli na jednoczesne regulowanie bieżących opłat. Jak wskazywał A. K. kończy się obecnie remont lokalu położonego przy (...) we W., gdzie pozwany zamierza uruchomić działalność gastronomiczną, która będzie przynosić mu regularny dochód, pozwalający na uiszczanie rat.

Należy wskazać na fakt, iż pozwany jest wprawdzie właścicielem nieruchomości, lecz jest ona obciążona hipotecznie, co oznacza, że nawet w przypadku prowadzenia postępowania egzekucyjnego z tego składnika majątkowego, zaspokojenie przedmiotowej należności banku nastąpi w dalszej kolejności niż wierzytelności zabezpieczonej hipoteką. Aktualne dochody pozwanego pozostają na takim poziomie, iż w toku egzekucji zaspokajanie roszczenia wierzyciela nie nastąpiłoby jednorazowo, lecz w drodze miesięcznych potrąceń, w wysokości prawdopodobnie zbliżonej do zasądzonych rat.

Nadto sąd przyznał stronie powodowej odsetki za zamknięty okres do dnia wydania wyroku zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970r. (III PZP 11/70 OSNC 1971/4/61). Rozkładając na mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może – na podstawie tego przepisu – odmówić przyznania

wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzonego świadczenie; rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III wyroku oparte zostało o przepis art. 98 k.p.c. Oplata od pozwu wynosiła 2.078 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaś opłata za potwierdzenie pełnomocnictw 3,69 zł. Suma poniesionych opłat wynosi 2.098,69 zł.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.